

1. FEJEZET

YAZ ÉS MALI

YAZ EGÉSZ ÉLETÉBEN vízen járt, és most, ezen a helyen, ahol az olvadtan hullott alá az égből, abba is készültek belefojtani őt. A kövön térdelt, és a víznyelőn át a nagyjából negyvenlábnyira lévő vizet bámulta. A fekete mélység reá várt, szél nem fodrozta, napfény nem érintette, mivel sugarai félúton elvesztek odalent. A merdek oldalú lyukat mintha egy isten ujsa ütötte volna a kőbe. A túlsó fal több mint tízyardnyira állt tőle, és azon az oldalon egy vaslétra vezetett a mélybe, rozsdás könnyekkel pettyezve a sziklát.

Még ha a létra a hozzá közelebb eső oldalon húzódik is, az sem sokat segített volna Yazon. A kezét a nyaka két oldalán egy súlyos, vasból készült kereszttrúd feszítette szét, amely máris sebesre dörzsölte a csuklóját. A fém forró volt, átítatta a nap melege, amely mintha nagyobb erővel ragyogott volna itt, az Abeth övén. Tőle balra Quina térdelt, hasonlóképpen bilincsbe verve. Kötéllal még a bokáját is összefogták, míg Yaz lába szabad maradt. A lánytól jobbra Thurin, majd Erris is ugyanilyen vaskalodát viselt, és ugyanazt a sötét vizet figyelte.

Bármilyen nehézséggel is kellett szembenéznie azóta, hogy a verembe ugrott, Yaz még sosem került olyan közel a halálhoz, mint azon a napon a Meleg-tengeren, amikor halászat közben a törhal a hullámok alá rántotta az öccsét, ő pedig, mivel képtelen volt elengedni

a fiút, velük együtt elmerült alá. Most pedig ismét itt volt, ugyanazzal a végzettel nézve szembe.

A nézőközönség azonban ezúttal jóval nagyobb és sokkal barátságosabb lett. Senki sem fog majd odaevezni arra a helyre, ahol eltűnt. Senki sem fogja majd megpróbálni megmenteni őt.

Eular, aki a Fekete Szikla főpapja volt, valamiképp itt a zöld vidéken, egy idegen vallásban is kiemelt szerepet töltött be. Most a víznyelő túlsó oldalán állt, álarc alá rejtett, szem nélküli arcával Yaz és társai felé fordulva. Mellette ott állt az apátnő és a két főapáca: Út tanárnő – vagy Bagoly nővér, ahogy először bemutatkozott – és Árny tanárnő. A lyuk széle mentén apácák és novíciák álltak. Nem úgy tűnt, mintha bármelyiküknek is kedvére lettek volna az események.

Yaz a tekintetét végig Eularon tartotta. Emlékezett a romokra az Arges szobra mögötti, rejtett szobában a Fekete Szikla templomában: egy összetört kaput látott. Immár egyértelmű volt, hogy a kaput azután pusztították el, hogy Eular a segítségével a Folyosóra szökött, és hogy a férfi előtte is számtalanszor használhatta azt. Valójában nem csupán kettős életet élt a gyarlottak barlangjai és a Fekete Szikla közt. Egy harmadik személyiséget is fenntartott, az Elveszettek csodáinak segítségével szökellve át az időt és a teret. Valahogy státuszt szerzett magának a zöld vidéken, azon emberek közt, akik állítása szerint megvakították őt. A lét fonalainak manipulálása ehhez nem lehetett elegendő. Biztos külső segítségben is része volt. Seus minden bizonnyal már évek óta munkálkodott ezen a helyen.

A TÜKÖRVÍZ NEVŰ VÍZNYELŐ szélén állva Mali novícia a kivégzésükre váró, térdeplő négy jégtörzsbelit figyelte. Velük ellentétben neki megengedték, hogy álljon, azonban reá is a karját szétfeszítő vas kereszttrudat adtak. A szerkezetet olyanok megbéklyózására tervezték, akik két ép kézzel bírtak, így Mali könnyedén kihúzhatta volna belőle csuklócsonkját, azonban Csésze nővér a könyökét még egy kötéllel is a vasrúdhoz erősítette. És amúgy is, Mali nem sokra ment volna azzal, ha kiszabadítja a karját. A csonk folyton sajgott, és a legapróbb érintésre is agónia hasított belé.

Furcsamód ha nem nézett a sebre, Mali könnyedén el tudta képzelni, hogy még mindig megvan a keze. Még az ujjait is képes volt megrebegtetni vagy ökölbe szorítani, mintha lett volna egy szellemkeze, és mintha valami párhuzamos Abethen egy megcsonkítatlan Mali ugyanazt a helyet foglalta volna el, mint ő. Még arra is ráeszmélt, hogyha a lét mindent összekötő, láthatatlan fonalainak manipulálására került sor, a hiányzó ujjai voltak a legügyesebbek, olyan csodákat hajtva végre, amilyenekre hús-vér ujjai sosem voltak képesek.

Mali rákényszerítette magát, hogy arra a négy jégtörzsbelire nézzen, akik megmentették őt. Fenyő nővér mögöttük állt a hóhér fehér öltözetét viselve. Yaz és barátai éppen olyan elveszettnek tűntek Mali világában, mint amennyire a lány is volt az övékben. Emlékezett a csodálattól könnybe lábadt szemükre, ahogy kivezette őket a barlangból, mintha a fák és bokrok halmokban álló arany és drágakövek lettek volna. Minden lenyűgözte őket: a csirkék, az apácák ruhái, az arkón lova... Most pedig, egy nappal az érkezésük után, mindannyiukra a halál várt. Mali szíve jobban fájt, mint a csuklója.

A Persus Csarnokban lezajlott tárgyalás kész színjáték volt. Mali megválaszolta az arkón kérdéseit, tiltakozott, amikor a férfi hazugnak nevezte őt, majd lehajtotta fejét, amikor az kinevette, amiért olyan kapukról szólt, amelyekkel az ember több ezer mérföldet képes megtenni egyetlen szempillantás alatt. Eular arkón aztán a Templom egyik őrét hívta a pulpitusra, egy nőt, aki állítása szerint túlélte a jégtörzsbeliek támadását, amely során a fehér dobozt – amelyet később megtaláltak Yaznál – elrabolták egy Pather nevezetű paptól. A pap sajnálatos módon életét vesztette, miközben próbálta megóvni a dobozt.

A nő Malira mutatott, majd megingathatatlan meggyőződéssel kijelentette a bíróság színe és az Ős időtlen tekintete előtt, hogy Mali a támadókkal volt, bár meglehet, hogy a rabjukként.

A törzsiék, állította Eular arkón, foglyul ejtették Malit a jégen, lemészárolták a barátait, és rákényszerítették, hogy elorozható kincsek után kutatva vezesse őket keresztül a birodalmon. Miután meggyilkolták Pather atyát és ellopták az Egyház tulajdonát, a Kegyes

Irgalomba jöttek, hogy más értékeket is magukkal vigyenek. Úgy tűnt, mondta a férfi, valami ismeretlen mágiát vagy mérget használtak, hogy megtörjék Mali akaratát. Ez volt az egyetlen magyarázat a hazugságaira, kivéve persze, hogyha saját akaratából állt melléjük. Eular bemutatott egy maroknyi, Yaztól elvett csillagport, és azt állította, az a jég azon gonosz mágiájának bizonyítéka, amellyel megrontották Mali elméjét. Eular kioltotta a por fényét, azt állítva, hogy ehhez az Ős tisztító erejét használta, majd hagyta, hogy az élettelen homokszemek az ujjai közt a padlóra hulljanak.

Yaz és a barátai semmit sem szóltak a tárgyalás alatt. Ami azt illeti, senki nem is kérte őket, hogy beszéljenek. Bagoly nővér és az arkón voltak az egyetlenek, akik szót tudtak érteni velük, Yaz pedig arra kérte Malit: a lány ne fedje fel, hogy megértik egymást. Bagoly nővér az egésztest szobormerev arccal nézte végig. Bár egyértelműen látszott, hogy mennyire érdeklődik Erris iránt, egyetlen szót sem szólt. Úgy tűnt, az arkón pozíciója iránt mutatott tisztelete megakadályozza, hogy ellentmondjon neki a bíróságon. És most őszintén, mégis mi olyat mondhatott volna az öregasszony az ügyben, ami nem egyenesen a vádlottak szájából származott?

Úgyhogy Mali most ott állt megbéklyózva a Tükörvíz mellett. Kalodájába olyan jelképet metszettek, amely megakadályozta, hogy elérje az Utat. Tudta, hogy nem fogják vízbe fullasztani, legalábbis ma nem. A jelkép túl hatalmassá tette a kalodát ahhoz, hogy megkockáztassák, az beleveessen a víznyelő alján lévő iszapos mélyébe.

Bár Karom apátnő javarészt hallgatott a tárgyalás alatt, két dologhoz ragaszkodott. Először is ahhoz, hogy egy Kegyes Irgalom-novícia esetében ne siessék el az ítéletet. Ha Mali novíciát valóban irányításuk alá vonták, akkor kiderítik, erre miképp is került sor, és semmissé teszik a bűvöletet. Másodszer, amikor Eular arkón ráparancsolt az embereire, hogy fogják a törzsieket, és vigyék ki őket a térre lefejezni, Karom apátnő felállt a székéből.

– Mi a Kegyes Irgalomban vízbe fullasztunk.

Ezt hallva az arkón felhúzta egyik szemöldökét.

– Hogyan?

– Nálunk a kivégzés a víznyelőbe való fullasztás módján történik. Eular arkón megrázta a fejét, miközben fehér maszkja takarta arcát.

– Én abban nem bízom. Azt akarom, hogy vérük ott folyjék előttem a földön.

– Nem bízik a fullasztásban? – Karom apátnő trillázó kacagása rettentő hamisan hangzott. Mali korábban még sosem hallotta őt nevetni. – Azt hiszi, hogy a jégtörzsbeliek részben halak, arkón? Még azt is kétlem, hogy úszni tudnának, bár ez nem is számít. Súly kerül a nyakukba.

– Talán van valami olyan hatalmuk... – Az arkón hangját boszszúság színezte.

– Hatalmuk? – Ezúttal az apátnő húzta fel szemöldökét.

– Még kérdeznie kell? Egy olyan helyen, ahol a novíciái felében megmutatkoznak a régi vérvonalak?

Karom apátnő összeszorította ajkát. Mali még sosem látott tőle olyan gesztust, ami közelebb állt volna egy vállrándításhoz.

– És az egész birodalmat át kell fésülnünk, hogy rájuk leljünk. És még így is, a lányaim közül egy sem tud a víz alatt lélegezni.

– Ragaszkodom hozzá...

– Eular arkón. – Karom lehalkította hangját, bár továbbra is a teljes Persus Csarnok hallotta őt. Az egész nézősereg visszatartott lélegzettel figyelte az eseményeket. Lenyűgözte őket, hogy az apátnő képes ellentmondani az arkónnak egy olyan apróság ügyében, hogy milyen halál várjon négy idegenre. – Ön még új a tisztében, és talán nem ismeri annyira a kolostorokat és zárdákat, amelyeket most a főpap nevében felügyel, mint kellene. Eme kolostor falain belül a törvények, amelyek szerint immár több mint két évszázada élünk, szentek és sérthetetlenek. Az Egyház törvénye kimondja, hogy ennek a négynek meg kell halnia. A kolostor törvénye pedig azt mondja ki, hogy erre fullasztás által kell, hogy sor kerüljön. Rettenetesen szomorú lenne, ha új tisztségének már ilyen korai szakaszában próbára kéne tennünk az ön tekintélyét, még hozzá egy ilyen apróság miatt. Bagoly nővér majd rajta tartja a szemét a rabokon, és

abban a cseppet sem valószínű esetben, ha esetleg a hatalmuk segítségével megpróbálnának megmenekülni zuhanásuk elől, a nővér majd elejét veszi ennek.

Az arkón mély levegőt vett, hogy feleljen, de Karom apátnő gyorsabb volt nála:

– *Ragaszkodom* ahhoz, hogy betartsuk a szokásokat.

– Hát legyen. – Eular a levegőbe lendítette kezét. – Akkor hát fullasszák őket vízbe. Részt fogok venni a kivégzésen, úgyhogy olyan gyorsan kerítsünk rá sort, amennyire csak lehet.

– THURIN JÉGDÁRDA! – szólt Karom apátnő a víznyelő túlsó oldaláról. – Ezennel...

– Nem őt. Kezdje a lánnyal! – vágott a szavába Eular arkón.

Karom apátnő lassan oldalra fordította fejét, és vetett egy éles pillantást az arkónra.

– Quina, a...

– A másikkal! A sötétebbel.

A Bagoly nővérnek tett ígérete ellenére Mali megpróbált odaérfközni a jégtörzsbeliékhöz. Igyekezett megpillantani az Utat, ám helyette az az átkozott jelkép jelent meg a szeme előtt, izzó fehér kínnal hasítva a koponyájába.

– Ez gyilkosság! Ezek az emberek segítettek nekem!

Valaki beletérdelt Mali gerincébe, majd pecket tömött a szájába, és addig húzta hátrafelé, amíg a lány végül térdre borult. Azonban még így is küzdeni próbált. Yaz egy nagy hatalmú quantal volt, és ha szabadjára ereszti az erejét, Mali szerettei akár meg is halhatnak. Mali figyelmeztethetné az apácákat, azonban még ha hittek is volna neki, Mali akkor sem foszthatta volna meg a törzsieket a szökés utolsó, távoli lehetőségétől, bármennyire is bukásra ítéltetett legyen a próbálkozás. Ennél borzalmasabb már csak az a gondolat volt, hogy Yaz abbéli igyekezete, hogy megmentse Malit, a távoli kapun át kirántva őt a jeges halál torkából, elszívta a lány erejét: Yaz nem használta az Utat, hogy megküzdjön Haydiesszel és az őreivel, még akkor sem, amikor a háromfejű kutya már majdnem mindenkit lemé-

szárolt. És bár ezen események időben éppen annyira távolinak tűntek, mint térben, valójában mindössze az előző nap került sor rájuk.

Az apátnő vett egy mély lélegzetet, miközben ujjával a püspökbotján dobolt.

– Yaz, az ictha klánból, az Egyház törvényszéke bűnösnek talált gyilkosság vádjában. Ítéleted ezennel végrehajtatik. Legyen hozzád kegyes az Ős, és csatolja lelkedet a nagy fához. – Karom apátnő az arboráta jelét mutatta: egyik ujját lenről indítva végighúzta a karógyökér mentén, majd hozzátette még egy ujját, a törzset jelezve, végül ujjait széttárta, ahogy egyre fentebb haladva végigsimított az ágak mentén. – Kivánsz mondani valamit a végső szó jogán?

Az üresen tátongó tér túlfelén Yaz homloka ráncba szaladt, szája megfeszült, ahogy megküzdött az idegen szavakkal.

– Eular... pap... hazudik.

Az apátnő kurtán bólintott, mire Fenyő nővér előrelökte Yazt. A lány egyetlen sikoly nélkül zuhant le, majd a vízbe csapódott, és még azelőtt nyoma veszett, hogy a vízfelszín elcsitult volna. Quina sírni kezdett.

Mali egy pillanatra kiszabadította magát, és felüvöltött szájpecke mögött. Az apátnő, arcán kiismerhetetlen kifejezéssel, vetett felé egy pillantást, miközben két apáca visszarántotta őt a földre.

Karom apátnő felemelte hangját, hogy kimondja a második ítéletet.

– Thurin J...

– Most a másik lányt – lépett oda hozzá Eular arkón. – De azért ne siessünk vele annyira.

A túlsó falat még mindig hullámok nyaldosták ott, ahol Yaz a vízbe esett. Kósza buborékok szálltak a felszínre azon a helyen, ahol a lány alámerült. Az összegyűltek mintha egy örökkévalóságig figyelték volna némán, ahogy a fodrok a semmibe vesznek. Egyetlen magányos buborék tört a felszínre.

– Kegyetlenség így megvártni őket, arkón. – Az apátnő felemelte kezét, ezzel jelezve Fenyő nővérnek. – A Kegyes Irgalomban mi nem vagyunk kegyetlenek. Csakis igazságosak.

Eular megragadta és lenyomta a nő karját, bár Malinak fogalma sem volt, miképp is láthatta, hová kell nyúlnia. Vagy hogy egyáltalán azt honnan tudta, hogy Yaz bronzszínű bőre sötétebb volt Quina sápatag bőrénél.

– Adja ezt meg nekem.

Karom apátnő felsóhajtott, és hátralépett.

A víznyelő túloldalán Erris előreleldült anélkül, hogy bárki is meglökte volna. Hatalmas csobbanással zuhant a vízbe.

– Állítsák meg őket! – üvöltötte Eular. – Ne...

Azonban Erris még el sem érte a vizet, amikor Thurin már zuhant is. Quina kétségbeesett kiáltást hallatva oldalra vetette magát és legurult a verem széléről, zuhanás közben fülsiketítően sikoltozva.

– Állítsuk meg őket? – Az apátnő kíváncsi pillantással, a fejét oldalra döntve fordult az arkón felé. – A maga ítélete követelte az életüket.

Eular a háborgó vízre meredve, kezét az oldala mellett ökölbe szorítva állt, mintha az álarcának zárt porcelánja mögött megbújó, üres szemgödre lelátott volna egyenesen a Tükörvíz sötét mélyébe.

2. FEJEZET

YAZ

YAZ KORÁBBAN ZUHANT már sokkal nagyobbat és sokkal hidegebb vízbe is, azonban azelőtt még sosem viselt olyan vasikalodát, amely feleannyit nyomott, mint ő, és amely mozgásképtelenné tette a kezét. Olyan erővel csapódott a vízbe, hogy abba belezendült a feje. A következő pillanatban mást sem látott, csak buborékokat és nyugtalan fényt, miközben a kaloda fürgén egyre lentebb rántotta őt. Rémület öntötte el, amely igyekezett kiszorítani tüdejéből az utolsó lélegzetét. A mély, amiben éppen süllyedt, fekete volt, túl azon a ponton, ahová még leért a napfény, és fogalma sem volt róla, mennyi időbe telik majd, hogy leérjen az aljára. A nyomás máris kezdett növekedni körülötte, a mellkasát feszítette, hogy szabaduljon meg a benne rejlő levegőtől, a dobhártyájára nehezedve, és azzal fenyegetve, hogy megvetemedett jég módjára összeroppantja.

Thurinnak kellett volna az elsőnek lennie. *Thurinnak kellett volna az elsőnek lennie.* Eular átlátott a tervükön, és most Yazra halál várt.

Váratlanul leért az aljára, fekete iszap kezdett keringeni körülötte, áthatolhatatlan éjszakává változtatva a fentről érkező, gyenge fényt. Az iszap sikamlós ölelésébe fogadta őt. Yaz igyekezett leküzdeni rémületét. Még abban sem volt biztos, hogy teljesen a sárban van-e, vagy valami puha felületen fekszik. Annak a gondolata, hogy

az iszapba fullad, borzalmasabbnak tetszett, mint az, hogy a vízbe. A kaloda súlya egyértelműen jelezte neki, merre van a lefelé, de a lábát semminek sem tudta nekifeszíteni, hogy felküzdje magát. Helyette mozdulatlanságot erőltetett magára. A tüdejében lévő levegő hamarabb megsavanyodik, ha küzd.

Ott feküdt a nyálka hideg ölelésében, tudatában annak, hogy az így megölte csontjai minden bizonnyal ott hevernek körülötte. Valószínűleg fiatal lányok koponyái, akik mind vak, iszappal teli szemgödörökkel figyelik őt. Ahogy eszébe jutott Eular odafenn a napfényben, sikoltani, harcolni akart. Eular utolsó pillanatban való beavatkozása darabokra tépte a tervüket. Ha visszatartja a lélegzetét, azzal csak tovább húzza majd a véget. Meghalhatott most, vagy élhetett még pár percet, miközben Eular odafönt élvezkedik a kínlódása felett. Örült neki, hogy a férfi nem láthatja őt. Egykoron egy kedves öregembernek tűnt, bölcsnek, ám sebezhetőnek, egy utat mutató kéznek. Jól átejtette akkor a lányt, és most ezzel az utolsó, végzetes cselével ismét meglepte őt.

A levegő immár végképp ki akart szökni Yazból. Már nem csak a víz súlya nehezedett rá a mellkasára: a teste elvette azt, amire szüksége volt, abból, ami a tüdejében leledzett. Ami megmaradt, attól most meg kellett szabadulnia, hogy új lélegzetet vehessen. A szíve vadul kalimpált a mellkasában. A vére a fülében lüktetett. Vakon és süketen, távol mind a barátaitól, mind az ellenségeitől, Yaznak eszébe jutott, milyen is volt az öccse karját szorítani, a rendíthetetlen elhátározás, miszerint nem fogja hagyni, hogy a törhal még mélyebbre rántsa őket. Nem emlékezett rá, hogy hideg vizet szívott volna a tüdejébe, csakis a harcra, a küzdelemre. Maga a vége a kegyes semmi lét volt. Ezúttal azonban nem lesz itt egyetlen ictha sem, hogy biztonságba húzza őt, ahogy a csónakja felbukik a felszínre.

Oly sok minden sülni el rosszul. Yaz biztos volt benne, hogy mindez már meg is történt. Hol volt Thurin? Egyedül fog meghalni a sötétben. Valaki olyan keze által, akit gyűlölt. Hiába szorította úgy össze a fogait, hogy abba belesajdult az állkapcsa, a levegő kiszökött a szája sarkán, és buborékként suhant a felszín felé. Meg fog...

A lábára erős kezek simultak. Egy pillanattal később már a kalodáját fogták, és felfelé emelték. Yaz továbbra sem látott semmit, és lélegezni sem tudott. Erris ráakadt. Csakis Erris lehetett képes arra, hogy ilyen könnyedén felemelje őt a kalodával együtt. Meglehet, hogy meghal, de legalább nem lesz egyedül. A teste görcsölni kezdett, a levegő löketekben hagyta el a száját. A rémület, amit olyan sokáig kordában tartott, elárasztotta őt, elsöpörve útjából a józan észet.

– Aaah! – ordította Yaz, kieresztve poshad lélegzetét, és újat szívva magába.

Valahogy nem kezdett fulladozni tőle. Erris tartotta őt, miközben lihegett és levegő után kapkodott, és nemhogy megszólalni, hanem magát megtartani sem volt képes.

– Neee! – ért el hozzájuk hirtelen Quina fület tépő sikítása, amit aztán egy hangos csobbanás teljesen elvágott. Pár pillanattal később már ott volt valahol a közelükben, köhögött és köpködött, és továbbra is próbált sikítani. – Ne! Mi? Uh! Mi ez az ízé? Seg... – Az iszap ismét elragadta őt.

Apró láng lobbant. Yazt továbbra is teljesen lekötötte, hogy lihegjen és ziháljon, de most már legalább képes volt felfogni, hogy mi van körülötte. Erris a jó karjával tartotta őt, miközben a másik tenyerén egy lángot tartott, pont olyat, mint amelyet oly régen a jég alatti barlangokban is előhívott. A vaskaloda továbbra is ott volt a nyakán, furcsa szögbe hajlítva, de közben valahogy sikerült mindkét kezét kiszabadítania.

– Felfelé! – Thurin is ott volt. Továbbra is megbéklyózva, és nem tudta használni a kezét, így Quinát sem tudta felsegíteni, de a jégmunkájával valahogy sikerült elérnie, hogy velük együtt a lány is álljon, derékig az iszapban, amely mindannyiukat fedte. Egy fekete kupola emelkedett fölējük, hasonlatos ahhoz, amiben Karógyökérre is leltek, ám sokkal kisebb, éppen csak annyi helyet adva, hogy négyen elférjenek benne. És nem is abból az anyagból készült, amiből Karógyökér a sajátját készítette. Ez csak egyszerű, iszapos víz volt. Valahol, bár Yaz nem láthatta, egy keskeny,

függőleges cső kötötte össze a felszínnel. Ahhoz, hogy több levegőt húzzon le, Thurinnak mindössze annyit kellett tennie, hogy kicsit visszább nyomja a vizet.

– Bele kellett vetnünk magunkat. – Thurin hangját erőlködés feszültsége járta át. – Az az átkozott Eular biztos akart lenni benne, hogy meghaltál, mielőtt minket, többieket lehajított volna. Valószínűleg tud Errisről. Rólam meg aztán végképp.

– Odafenn fog várni, amíg nem biztos benne, hogy mindannyian meghaltunk. – Quina most éppen olyan rémültnek hangzott, mint akkor, amikor elmagyarázták neki a tervet. Yaz nem okolta őt ezért. Quina elég okos volt ahhoz, hogy féljen. Yaz úgy érezte, ő maga talán nem is bátor, egyszerűen csak elég bolond ahhoz, hogy képes legyen az optimizmus tévképzetébe ringatni magát. Thurin legalább hatalommal bírt azon elem felett, amelyben meg kellett volna halniuk, Erris meg persze akár egy hónapig is képes lett volna idelelni maradni anélkül, hogy ez bármi kárt tenne benne.

– Feljebb kell mennünk – mondta Thurin összeszorított foggal. – Minél közelebb vagyunk a felszínhez, annál könnyebb lesz visszatartani a vizet.

– És annál nagyobb az esélye, hogy a fentiek észrevesznek minket – vágta rá Erris.

– Meg kell tennünk – mondta Thurin, mire a derekukat körbeölelő sáros víz emelkedni kezdett.

– Nem tudunk úszni! – fakadt ki Yaz elakadó lélegzettel, ahogy a víz elérte a mellkasát.

– Akkor itt az ideje, hogy Erris megmutassa, milyen erős is! – vi-csorogta Thurin a megerőltetéstől.

Erris összeszorította ajkát.

– Két jó karral könnyebben menne.

– Ebben nincs semmi könnyű – nyögte Thurin.

Yaz remélte, hogy Thurin talán képes lesz mindannyiukat kalodástul felemelni, és közben fenntartani az őket körülvevő buboréket, azonban egyértelműen alábecsülte, hogy a legénynek mekkora erőfeszítésbe is került megküzdeni a rájuk nehezedő számtalan öl-

nyi víz súlyával. Meg kellett szabadulniuk a kalodától, hogy aztán a buborékkal együtt feljebb tudjanak úszni. Yaz Erris felé fordult.

– Hogy sikerült kiszabadulnod?

– Nos, szabad éppenséggel nem vagyok. – Erris megérintette a továbbra is a nyakát szorongató kalodát. – De ezt meg tudom tenni... – Azzal úgy összehajtotta a kezét, ahogy egyetlen kéznek sem lenne szabad hajlania, olyan keskenyre, hogy rögvest egyértelművé vált, hogyan is sikerült kicsusszannia a kalodából. Azonban ha Yaznak még sikerülne is kiszabadítania a kezét, az egész kalodától meg kellene szabadulnia ahhoz, hogy olyan magasra tudjon úszni Thurin buborékjával, ahol azt könnyebben fenn lehetett tartani.

Erris megragadta Yaz kalodájának a végét. Azt hitte, hogy a fiú majd az ellentétes oldalon próbálkozik, ahol a vasat egy szegeccsel zárták le. Amikor azt beleverték – a füle belefájdult a fémnek csapódó fém zajába, a fogai pedig összekoccantak –, Yaz azt hitte, hogy több erőfeszítésbe kerülne azt kivenni, mint beletenni. Helyette azonban Erris a kaloda zsanéros végét ragadta meg, azt, amelyik lehetővé tette, hogy a szerkezetet kinyissák, majd valaki csuklójára és nyakára zárják. Az öklébe fogta, és kisujját behajlítva a zsanérban lévő szeg végének feszítette.

– Hm. – Erris nem mutatta erőlködés jelét, azonban a teste nem úgy működött, mint másoké. Képes volt minden erejét bevetni, és közben nyugodt beszélgetést folytatni. – Jó szoros. Biztos vagy benne, hogy nem tudod elérni az Utat, Yaz? Nagyon sokat segítene...

A pánik új hulláma sebesebben öntötte el Yazt, mint a víz. Ha Erris nem lesz képes megszabadítani őket a kalodáktól, Thurin pedig ilyen mélyen nem tudja elég hosszán visszatartani a vizet, akkor, csakúgy, mint a lélegzetének a visszatartása, ez is bukásra ítélt próbálkozás lesz, nem több, mint a fulladás folyamatának kegyetlen elhúzása. Egyszer már nagyon közel került ahhoz, hogy magába szívjon egy lélegzetnyi folyékony iszapot, és annak a gondolatától, hogy még egyszer keresztülmenjen ezen, majdnem elsírta magát. Az Út azonban továbbra is rejtve maradt előtte. Arra használta erejét, hogy számtalan apró csillagot egy nagygyá olvasszon, aztán meg

nem sokkal később kihúzta Malit a jégből a kapun át. Ilyen rövid időn belül harmadszor is szólítani az erejét éppen annyira lehetetlen volt számára, mint az, hogy vizet lélegezzen.

– Próbáld meg az enyémet! – vetette fel Quina. – Mi van? – állta Thurin vádló tekintetét. – Lehet, hogy lazább. És ha egy szeget kihúz, akkor azzal ki tudja nyomni a többit is.

Erris Quináéhoz fordult, aztán Thurinéhoz, aztán a sajátjához.

– A zsanérszegek túl kicsik ahhoz, hogy rendesen meg lehessen őket nyomni, a zárószegcsek meg túl szorosak ahhoz, hogy megmozdítsam őket.

Thurin sápadtnak tűnt. Szemének fehérjében elpattant pár apró ér.

– Valami kicsire és keményre van szükségünk – mondta Yaz. – Hogy ki tudd vele nyomni a szeget.

Azonban mindenüket elvették, a késeiket, az ételüket, még a csilagport is, amit Yaz az apró démonoktól gyűjtött Haydiesben. Olyan fekete iszapban álltak, ami talán a korábbi áldozatok csontjait rejtette, de nem sok minden egyebet.

– Menjünk a falhoz! – Quina a Thurin által visszatartott fekete vízfal felé kezdett tempózni. – Használhatjuk a sziklát.

– A másik irányban van. – Thurin megbotlott, ahogy lépni próbált, és majdnem össze is esett. Egy pillanatig úgy tűnt, az egész buborék rájuk omlik. És bár fájdalmasan kapkodva vette a levegőt, Thurinnak sikerült ismét álló helyzetbe küzdenie magát, és visszatornázni a falat. Quina, akit egy szívdobbanásnyi időre ellepett a víz, köhögve és köpködve állt.

Pár lépést követően feltűnt a víznyelő iszaptól és algáktól sikamlós, sziklás fala. Erris megragadta saját kalodájának egyik végét, és emberfeletti erejét latba vetve a falhoz csapta. Szikladarabok, -morzsalékok és -szilánkok törtek le csapásai nyomán. Kezébe kapott egy hasznosnak tűnő darabot, mielőtt még az az iszapba süllyedhetett volna.

– Próbáljuk meg még egyszer! – Erris a falhoz húzta Yazt, és kalodájának végét a sziklában lévő, általa vésett lyukba illesztette. Aztán egyedül az ép kezét használva, kőszilánkját a zsanérszeg

végéhez illesztette, és nyomni kezdte. A szilánk eltört. Erris ezúttal a szélesebb felével próbálkozott, a szegecs végének nyomva annak sarkát. – Nem működik.

Quina közelebb lépett.

– Próbáld meg az enyémet!

Yaz átadta a helyét, miközben egyre csak az járt a fejében, hogy Quinában túlbuzog a hit. Tekintetét az őket a sziklához szegező vízfal felé fordította. Az Erris tenyerében villódzó apró láng végigtáncolt a fekete és hullámzó felszíneken. Hamarosan ismét a fulladás vár majd rá.

Quina a falba akasztotta kalodájának végét, majd Erris egy új kőszilánkot feszített a zsanérszegnek.

– Gyerünk! Gyerünk! – A lány hangjában inkább kétségbeesés, semmint remény játszott.

– Ez az! – kiáltott fel Erris. – Megmozdult! – Maga felé húzta a kaloda végét, és magasabbra emelte a lángját. A szeg feje többé már nem süppedt bele a kalodába, alatta pedig egy hajszálnyi csillogó fém tűnt fel. – Maradj nyugton! – Erris hüvely- és mutatóujja közé fogta a szeget. Aztán lassan, rettentő lassan, a fémen elcsúszó fém kínzó sikitásának kísértében kihúzta. Egy pillanattal később Quina lerázta magáról a kalodát. Az az iszapba csobbant, majd szinte azonnal el is sülyedt.

Erris fogta a szeget, majd a segítségével megszabadította Yaz, majd Thurin, végül a saját kalodáját is a pecektől.

– Szerencsénk van, hogy nem nagyobb gonddal készítették ezeket.

Abban a pillanatban, hogy megszabadult, Thurin felfelé kezdte mozgatni a buborékot, Yaz és Quina pedig utánaúsztak, hogy egy szintben maradjanak a levegővel. Erris – aki túl nehéz volt ahhoz, hogy ússzon – utánuk kiáltott, még mielőtt elnyelte volna őt a víz.

– Én majd felmászok a falon. Beletelhet egy kis idő... – A víz ellepte felfelé nyújtott kezét, eloltva a lángot, ismét sötétségbe taszítva őket. Yazt hirtelen rémület kerítette hatalmába, ahogy vakon tempózott, azon aggódva, hogy véletlenül a buborék szélén túlra kerül, és megfullad.

Ahogy egyre magasabbra emelkedtek, halovány fény kezdett át-szűrődni a tintaszerű sötétségen. Thurin arca kevesebb erőlködésről árulkodott. Hamarosan feltűnt az égnek a víznyelő szája által kör-bevett diszkoszalakja.

– Ne menj túl magasra, különben meglátnak! – mondta Yaz.

– A hátuk mögül jön a fény. Mi hamarabb fogjuk meglátni őket, mint ők minket – felelte Thurin.

Ettől függetlenül lassú vánszorgássá lassította emelkedésüket, majd hamarosan a felszín fodrozódása által eltorzított, csillogó alakok jelentek meg a kör széle mentén.

– Milyen hosszan kell figyelniük? – morogta Quina.

– Talán végül Malit is behajítják majd – mondta Yaz. – Végül is felszólalt az érdekünkben a tárgyaláson.

Yaz együtt tempózott a vízben a többiekkel, várakozva. Lepillantott, hogy lássa, Erris hogy halad alattuk, de a lábukkal túl sok iszapot zavartak fel ahhoz, hogy bármit is látni lehessen. Az idő kínzó lassúsággal vánszorgott, miközben a fenti nézőközönség továbbra sem mozdult.

– Eular ott tartja őket – mondta Yaz.

– Biztos tud a jégmunkámról – felelte Thurin. – És aggódik, hogy néhányunk a vártnál jóval tovább is túlélheti.

– Ennek az egésznek semmi értelme. El kellett volna mondania nekik, hogy marjal- és quantalhatalmakkal bírunk – mondta Quina.

– Azt hitte, hogy le fog fejeztetni minket – jegyezte meg Yaz. – Úgyhogy akkor ez nem számított. Ha megemlítette volna a tárgyaláson, hogy mi mindenre vagyunk képesek, az kellemetlen kérdésekhez vezetett volna. Ha pedig később áll elő vele, talán még rosszabb történik. Ha olyan ritkák a hozzánk hasonlók, akkor könnyen lehet, hogy pazarlásnak tűnne végezni velünk.

– Egész átkozott nap ott fognak álldogálni? – Yaz látta Thurinon, hogy fájdalmai vannak.

– Mehetnénk kicsit magasabbra – vetette fel a lány.

– Akkor meglátnak, elkapnak, és ezúttal rendesen vízbe fullasztanak minket – rázta a fejét Thurin.

– Húzz föl egy kis iszapos vizet, hogy elrejts minket – vetette fel Quina. – Mármint nemcsak itt, hanem mindenfelé.

– Ez még be is válhat. – Thurin homloka ráncokba szaladt az összpontosítástól. – Kétlem, hogy elég gyakran művelnék ezt ahhoz, hogy tudják, mennyi üledéket ver fel négy test. Azonban... ha egyszerűen köt le, hogy ne fulladjak meg, nyitva tartsam a légzőnyílást, és még a mélyből is iszapot hozzák fel... meglehet, hogy ez a buborék összeroppan. Csak szeretnék figyelmeztetni erre titeket.

Yaz beúszott mögé, és a fiú karja alatt átnyúlva átölelte a mellkasát.

– Majd én fent tartalak téged. Te csak koncentrálj minden egyébire.

– Leginkább arra, hogy a buborék ne omoljon össze – buzdította Quina.

ERRIS FEJE VALAMIVEL később a felszín fölé bukott. Úgy tűnt, mintha legalább egy óra telt volna el. Fogódzkodó után nyúlt, a zsanérszeget pedig a puha kőbe döfte, mielőtt visszazuhant volna.

– Helló. – Szeméből kipislogva a vizet felpillantott. – Még mindig ott vannak?

– Eular igen. – Yaz ellenállt a kísértésnek, hogy morogni kezden. Semmi bizonyítéka nem volt rá, hogy a továbbra is a víznyelő oldalán virrasztó kis csapatnyi ember Eular és az ő őrei lettek volna, azonban így is biztos volt ebben.

– Hogy bírod, Thurin? – kérdezte Erris.

Thurin fájdalmas nyögést hallatott.

– Egyre sötétedik – mondta Quina vacogó fogakkal. – Ez legalább mellettünk szól. Csak nem maradnak ott egész éjszaka, nem igaz?

Yaznak fogalma sem volt róla, milyen hosszan is lenne képes az öregember ott állni, csak hogy biztos lehessen benne, mind meghaltak. A víz nem volt hideg. A hideg vizet jégnek hívják. Egy ictha képes egész álló nap a közel fagyos vízben úszkálni, azonban Thurin és Quina kezdett tőle szenvedni, és szégyenére már Yaz is kezdte érezni a hideget, miután olyan régóta volt a Tükörvízben.

– Nem hiszem, hogy lenne bármi egyéb, amit tehetnénk – mondta Erris. – Kivéve az, hogy egyre magasabbra megyünk, ahogy

sötétedik. Körbe tudnék menni ahhoz a létrához, hogy utána megpróbáljak felmászni rajta és végezzek velük, de ez egy kézzel és mindenféle fegyver nélkül elég kockázatos lenne. – Nem hangzott túl lelkesnek. Erris nem volt gyilkos. Meg aztán a víznyelő alig pár száz yardnyira volt a kolostor épületeinek szélétől, és hacsak nem hallgattatja el a nézőket elég gyorsan, pillanatokon belül az összes apáca és novícia rájuk támad majd.

Úgyhogy vártak. Erris, minekutána nem tudott úszni, a fal mentén lassan a víznyelő létrája felé kezdett mászni. Miután elhagyta a levegőbuborékot, Yaz hirtelen annyira egyedül érezte magát. Thurin ügyesebben tudta őt megóvni a fulladástól, azonban valahogy mégis Erris mellett érezte magát a leginkább biztonságban. Eltűnődött rajta, hogy vajon a fiúk egyike is hasonlóképpen érzett-e iránta. Korábban már mindkettejüket megmentette. Azt viszont egyáltalán nem mondhatta el, hogy biztonságban is tartotta őket.

Ahogy az ég egyre sötétedett, Thurin apránként kicsit közelebb húzódott a felszínhez, hogy csökkentse a jégmunkájára nehezedő terhet. Yaz a vízben tempózott, és közben arról ábrándozott, miképp is fog végezni Eularral. Bármiféle üdvözlésre is számított Yaz a zöld vidéken, egyik elképzelt verzió sem ért fel ahhoz, hogy itt majd Eular vár rá, és megpróbálják belefojtani egy lyukba. Thurin lihegni kezdett a megerőltetéstől, miközben a hideg is rázta a testét.

– Harcolnunk kell! – dadogta Quina vacogva.

– Várj! – mutatott Yaz felfelé. – Elmennek.

Lassan az utolsó csoport is távozott. Egy alak tovább maradt, mint a többiek – alig látszódott a sötétedő ég előtt –, aztán végül az is elhúzódott.

Thurin rögvest a felszín felé kezdett emelkedni, de pár percig még közvetlen alatta maradt. Végül aztán felbukott a levegőre. Az éjjeli ég először egy apró kör volt csúcsát veszett buborékjuk felett, aztán pillanatokkal később már a víz felszínén keletkezett, mély, tál alakú mélyedés alján úsztak. Az ég teljes sötétségében borult föléljük, a vízen vörös csillagok tükörképe csillogott.

Lassan és a lehető leghalkabban odaúsztak a vaslétrához, ahol a fokok találkoztak a vízfelszínnel. Yaz mászott ki elsőként, miután Erris még nem tűnt fel újra, Thurin és Quina pedig annyira fázott, hogy a fokokat is alig bírták megragadni. Yaz felsegítette két társát a létrára, ahol egy ideig csak csimpaszkodtak, engedve, hogy a víz lecsöpögjön prémjeikről, remélve, hogy ezzel nem csapnak túl nagy zajt.

– Induljunk! – Yaz mászni kezdett. Már nagyjából félúton járt a víznyelő szájához, amikor rádöbbsent, hogy ahelyett, hogy sötétedne, pont hogy világosodik. Egy pillanatra megállt, és felnézett a mögötte elterülő égre. Valamiféle vörös ragyogás jelent meg a horizonton, rettentő gyorsasággal erősödve, mintha a nap kelt volna fel, csak éppen a megszokottnál tízszer gyorsabban, elüldözve a csillagokat az égről.

– Mi törté... – A fény elérte a víznyelőt, vörösre festve a falakat, olyan gyorsan futva lefelé, mint amilyen gyorsan Yaz mászni tudott. Egy ragyogó csillag, ezerszer nagyobb, mint bármelyik, amit Yaz valaha is látott, jelent meg a Tükörvíz túlsó szélén.

– Biztos a hold az – lehelte Quina több yarddal Yaz alatt.

A holdfény melegebbnek bizonyult a napfénynél, és csak egyre hevesebb lett. A falak és a létra recsegni kezdtek, ahogy felforrósodtak. Yaz pár megmaradt prémje gőzölni kezdett.

– Másszatok tovább! – kiáltotta Thurin Quina alól, némiképp pánikkal átítatott hangon.

A hó immár ököl módjára csapott le Yazra: olyan érzés volt, mintha lángolna a bőre. Thurin alatt, ahol elérte a fény, a víz szinte azon nyomban gőzölni kezdett.

– Ne menjünk vissza? – kérdezte Quina.

A víz hűvöse hirtelen hívogatónak tetszett, Yaz azonban továbbra is fűgén mászott felfelé. A hold volt az, amelyet Karógyöker meg akart menteni, az, amely ezt a vidéket megóvta a jégtől. Meglehet, hogy forró volt, de megölni csak nem fogja őket. Talán úgy érződött, mintha égetne, de ha valóban képes lett volna olyan forróvá válni, akkor nem lennének itt fák és fű.

Bármilyen fürge is volt, a víznyelőből felszálló köd majdnem legyőzte Yazt. Pont akkor bukkant elő lyukból és vetette ki magát a talajra, amikor azt ellepte a pára fehér hulláma, alig pár lábnyira csökkentve a látótávolságot.

A köd fátylába borulva, és így védve a legperzselőbb forróságtól, Yaz felsegítette Quinát és Thurint a létráról. Pár pillanattal később a szél irányt váltott, és elragadta magával a ködöt, fedetlenül hagyva őket a hold teljes ereje előtt. És Yazt, aki éppen az imént fulladt majdnem vízbe, ekkor leterítette a nyári napnál tízszer ragyogóbb hold éjjeli heve, mire a lány fejét a karjával óvva összegömbölyödött a kövön.